U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci **žalobkyně: H. K.**, proti **žalovanému Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 19. 12. 2003 č. j. 46 Az 623/2003 – 26,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Krajský soud v Praze usnesením ze dne 19. 12. 2003 č. j. 46 Az 623/2003 – 26 zastavil řízení ve věci přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 4. 2003 č. j. OAM-3061/VL-07-BE07-2002, kterým nebyl žalobkyni udělen azyl de dle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14. zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů, a současně bylo vysloveno, že se na ni nevztahuje překážka vycestování dle § 91 téhož zákona. Vzhledem k tomu, že pobyt žalobkyně nebyl dlouhodobě znám, krajský soud jí v souladu s § 29 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, v platném znění, ve spojení s § 64 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen "s. ř. s."), ustanovil usnesením ze dne 3. 12. 2003 č. j. 46 Az 623/2003 – 22 opatrovnici M. T., soudní tajemnici Krajského soudu v Praze, které bylo shora citované usnesení o zastavení řízení doručeno dne 5. 1. 2004. Ze soudního spisu vyplývá, že žalobkyně si později písemné vyhotovení usnesení o zastavení řízení osobně převzala, a to dne 26. 2. 2004.

Dne 1. 3. 2004 podala žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 19. 12. 2003 č. j. 46 623/2003 - 26 kasační stížnost.

Podle § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí a zmeškání této lhůty nelze prominout. Podle § 40 odst. 2 s. ř. s. lhůta určená podle týdnů končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek její lhůty a podle odst. 4 citovaného ustanovení je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popř. zvláštní poštovní licence, anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit.

V daném případě byl dnem určujícím počátek lhůty pro podání kasační stížnosti počítané podle týdnů den doručení usnesení o zastavení řízení opatrovnici žalobkyně,

tj. pondělí 5. 1. 2004, a posledním dnem dvoutýdenní lhůty tak bylo pondělí 19. 1. 2004. Kasační stížnost však byla podána žalobkyní osobně u Krajského soudu v Praze teprve dne 1. 3. 2004.

Zákonnost postupu krajského soudu při doručování usnesení žalobkyně v kasační stížnosti nezpochybnila. Skutečnost, že usnesení si žalobkyně později u krajského soudu osobně převzala, nemá na běh lhůty k podání kasační stížnosti žádný vliv. Nelze ji tedy počítat ode dne 26. 2. 2004.

Protože byla kasační stížnost podána opožděně, Nejvyšší správní soud ji podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. února 2005

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu